

Η ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ (Ιω. 5, 1-15)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στο Καλογερίκό, στις 29/4/2007)

Υπάρχει «γιατί;»

Ακούσαμε στο Ευαγγέλιο για έναν άνθρωπο που ήταν παράλυτος τριανταοκτώ χρόνια και τον θεράπευσε ο Χριστός. Τριανταοκτώ χρόνια παράλυτος. Πόσος πόνος! Πόνος σωματικός. Αλλά και πόσος πόνος πνευματικός!

-Γιατί Θεέ μου; Γιατί αυτός;

-Γιατί εγώ και όχι κάποιος άλλος;

Στην Λύδδα πάλι, όπως ακούσαμε στον απόστολο, ήταν ένας άλλος παράλυτος οκτώ χρόνια ακίνητος στο κρεβάτι του. Φυσικά το ίδιο ερώτημα, ο ίδιος πόνος. Γιατί Θεέ μου; (Πραξ. 9, 32-42). Αλλά και στην Ιόππη, που είχε πάει ο απόστολος Πέτρος, βρήκε πεθαμένη μία καλή γυναίκα, που έκανε σε όλη της τη ζωή έργα καλά. Ελεημοσύνες και καλωσύνες. Δεν το έλεγε η ίδια το «γιατί». Το έλεγαν οι χήρες και τα ορφανά.

-Γιατί Θεέ μου αυτή την καλή γυναίκα προστάτη και παρηγοριά μας, την πήρες;

Τότε, σήμερα και πάντοτε ο κόσμος είναι γεμάτος πόνο. Πόσοι από μας δεν έχουμε πει όταν φεύγουν οι αγαπημένοι μας: «Γιατί Θεέ μου να μας φύγουν τόσο γρήγορα;».

Πώς γλυκαίνει ο πόνος

Μέσα σ' αυτή την κατάσταση του πόνου, εσωτερική και εξωτερική, βλέπουμε να περνά δίπλα μας ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός· όπως πέρασε τότε δίπλα στον παράλυτο της Ιερουσαλήμ. Στάθηκε δίπλα του και τον ρώτησε:

-Γιατί εδώ; Πώς εδώ στην κολυμβήθρα της Βηθεσδά; Τι θέλεις; Θέλεις υγιής γενέσθαι; Θέλεις να βρεις την υγεία σου;

Του απάντησε εκείνος με τα μέτρα τα ανθρώπινα:

-Ναι, Κύριε, γι' αυτό ήρθα. Αλλά μια φορά τον χρόνο θεραπεύει αυτό το νερό. Έτσι θέλει ο Θεός. Και ώσπου να κουνηθώ εγώ, ο παράλυτος, άλλος έχει μπει μέσα και άλλος παίρνει την ίαση.

Του λέει ο Χριστός:

-Μη λες τέτοια πράγματα. Δεν με ξέρεις. Δεν με έχεις γνωρίσει ακόμη. Εγώ για σένα ήλθα στον κόσμο. Μη λες ότι δεν έχω κανένα. Έχεις εμένα.

Και πρόσθεσε ο Κύριος:

-Άρον σου τον κράβαττον και περιπάτει.

Λέει ένα τροπάριο: Η δύναμη της φωνής σου Κύριε, δεν αδυνάτισε από την άθλια κατάσταση της υγείας του ανθρώπου. Αποδείχθηκε δυνατώτερη από την ολοκληρωτική παράλυση. Τον έκανε αμέσως υγιή. Και πήρε το κρεβάτι του, υπακούοντας στον Χριστό και έφυγε ο παράλυτος φορτωμένος.

Πόνος η αρρώστια... Διπλάσιος ο πόνος όταν είναι χωρίς παρηγοριά και χωρίς συμπαράσταση ανθρώπου. Όταν όμως βρίσκει παρηγοριά και συμπαράσταση, γλυκαίνει. Να γιατί η Εκκλησία που είναι άγιος του Θεού θεσμός, μας κάνει να στεκόμαστε ο ένας δίπλα στον πόνο του άλλου και να συμμετέχουμε όσο μπορούμε στις θλίψεις του. Γλύκα η αγάπη. Πίκρα και χολή η αστοργία. Τι φοβερό να προτιμάς από την αγάπη την αστοργία.

-Εγώ, είμαι κοντά σου, είπε ο Χριστός στον παράλυτο. Γλύκανε τον εσωτερικό σου κόσμο και τη διάθεσή σου. Και δίνοντάς του απόδειξη και σφραγίδα ότι ήξερε τι έλεγε, του πρόσθεσε:

- Άρον τον κράβαττόν σου και ύπαγε εις τον οίκον σου.

Το ξαναλέμε: Η φωνή του Χριστού ήταν δυνατώτερη από την αρρώστια. Ο παράλυτος σηκώθηκε, πήρε το κρεβάτι του και πήγε σπίτι του.

Όνομα που ανοίγει τις πύλες του Άδη

Στην Λύδδα ο Πέτρος βρήκε τον άλλο παράλυτο, με τα ίδια προβλήματα. Στάθηκε δίπλα του και του είπε: «Αινέα, ιάται σε ο Χριστός. Σε θεραπεύει ο Χριστός. Με το δικό του όνομα. Αλλά όχι εγώ. Ο Χριστός σε θεραπεύει». Το όνομα του Χριστού εκφωνούμενο από τον απόστολο Πέτρο, έκανε το δεύτερο θαύμα. Ο Αινέας έγινε καλά.

Έπειτα, πήγε ο απόστολος Πέτρος στην Ιόππη, όπου βρήκε την Ταβιθά, την ευλογημένη εκείνη γυναίκα, που έκανε συνεχώς ελεημοσύνες στους πονεμένους, στις χήρες και στα ορφανά. Μαζεύτηκαν οι χήρες και τα ορφανά δίπλα στον απόστολο Πέτρο και κλαίγοντας του έλεγαν: «Ο πόνος είναι διπλάσιος και ρωτάμε «γιατί;». Γιατί να φύγει από τη ζωή αυτή η γυναίκα-παρηγορία μας; Ήταν για μας θάρρος και ελπίδα».

Ο απόστολος Πέτρος γονάτισε και έκανε μία προσευχή. Τι προσευχή; «Στέρξε Κύριε. Άκουσε, την φωνή μου, και κάνε εκείνο που θα πω να αντηχήσει. Πού να αντηχήσει; Στον Άδη να αντηχήσει. Όπως αντήχησε η δική σου φωνή στον Άδη, όταν στάθηκες μπροστά στον τάφο του Λαζάρου». Και αφού γονάτισε και προσευχήθηκε ο απόστολος Πέτρος είπε: «Ταβιθά», έτσι ήταν το όνομά της, «σήκω».

Και αμέσως άνοιξε τα μάτια της η γυναίκα αυτή με την εντολή του αποστόλου Πέτρου και βλέποντάς τον μπροστά της, σηκώθηκε αμέσως και στάθηκε με ευλάβεια μπροστά στον ιερέα του Θεού. Γιατί και πώς; Η απάντηση είναι απλή. Γιατί η φωνή του αποστόλου Πέτρου, επικαλούμενου τον Χριστό, ήταν δυνατώτερη από την κλεισμένη πύλη του Άδου. Και από τον θάνατο. Γι' αυτό αναστήθηκε η Ταβιθά. Πόσο λάθος κάνουμε όταν μετράμε τα πράγματα με εκείνα που βλέπουν τα μάτια μας και με εκείνα που ακούνε τα αυτιά μας! Το σωστό είναι να τα κρίνουμε και να τα βλέπουμε με το μέτρο που μας λέει ο Κύριός μας ο Ιησούς Χριστός, ο σωτήρας και λυτρωτής μας.

Το γλυκύτερο πράγμα

Ας προσπαθήσουμε να βγάλουμε μερικά διδάγματα.

Το πρώτο είναι: Στον κόσμο υπάρχει πολύς πόνος. Δεν χρειάζεται να μας το πει κανείς. Χρειάζεται όμως να μας πει κάποιος το «γιατί;». Η απάντηση είναι: «Από τις αμαρτίες μας». Όσο πληθύνονται οι αμαρτίες, ανεξάρτητα από το πόσο προοδεύει η ιατρική, πληθαίνουν οι αρρώστιες, το κακό, ο πόνος. Άραγε είμαστε πιο ευτυχισμένοι από τις παλιότερες γενεές ή έχουμε περισσότερο πόνο σήμερα; Ό Θεός και ο καθένας μας το ξέρει.

Το δεύτερο είναι, ότι όπως ο Χριστός ήταν τότε κοντά στους ανθρώπους έτσι και σήμερα είναι κοντά μας. Λέει η Αγία Γραφή: Όταν ο Χριστός είναι κοντά μας, τότε καταλαβαίνουμε ότι το ωραιότερο πράγμα, είναι εκείνο που το θέλουμε και το ζητάμε όταν πονάμε. Δηλαδή τα καλά έργα. Καταλαβαίνουμε λοιπόν, ότι το γλυκύτερο πράγμα είναι τα καλά έργα. Γλυκύ πράγμα το καλό έργο όταν το κάνουν σε σένα. Σε γεμίζει θάρρος, παρηγοριά και ελπίδα. Ακόμα πιο γλυκύ είναι το καλό έργο, όταν το κάνεις εσύ, ο ίδιος. Το καλό έργο, που κάνει ο άνθρωπος, γίνεται όχι απλά γλύκα για την καρδιά του, αλλά ποταμός αγάπης, χαράς, καλωσύνης, που μπορεί να γλυκάνει ολόκληρο τον κόσμο.

Ερώτημα: Εσύ, ψάχνεις να αισθανθείς αυτή την γλύκα από το καλό; Ψάχνεις να βρεις τρόπο να γλυκαθεί ο εσωτερικός σου κόσμος, να σβήσει μέσα σου η πίκρα του κακού και να γεμίσει με καλό η καρδιά σου; Όταν ακούσουμε ότι κάπου προσφέρεται μια λιχουδιά, λέμε: «Εκεί να δεις φαί που φτειαχθούν. Ας είναι λιγάκι ακριβό. Δεν πειράζει». Και πάμε και ξοδευόμαστε για μια γεύση που κρατάει δύο λεπτά.

Δεν είναι αστείο πράγμα να ακούς να σου εγγυάται ο Χριστός, ότι όποιος τηρεί το θέλημά Του γεμίζει η καρδιά του γλύκα και εσύ να μη θέλεις να το δοκιμάσεις, να μη θέλεις να κάνεις ούτε έργα πίστεως ούτε έργα καλωσύνης; Στέκει; Γιατί έχουμε το μυαλό; Για την αποθήκη; Για να το χρησιμοποιούμε το έχουμε, για τον εαυτό μας, για τη ζωή μας, για την σωτηρία μας. Και να το απασχολούμε με εκείνα που μένουν, όχι με κείνα που περνάνε. Αλλά με εκείνα που όταν τα αποκτήσουμε, δεν θα τα χάσουμε ποτέ.

Η αληθινή χαρά

Είπε ο Χριστός στον παράλυτο:

-Ίδε υγιής γέγονας. Σε έκανα καλά. Μηκέτι αμάρτανε.

Το πρώτο βήμα να πάμε προς τον Χριστό, είναι να αρχίσουμε να λιγοστεύουμε τις αμαρτίες μας. Ο καθένας τις ξέρει τις δικές του αμαρτίες πολύ καλά. Δεν τις βλέπει με τα μάτια γιατί δεν φαίνονται με τα μάτια. Αλλά τις βλέπει με την καρδιά γιατί τον τρώει η συνείδησή του.

Πρώτο λοιπόν βήμα πορείας προς τον Χριστό είναι να σταματήσουμε και να λιγοστεύσουμε τις αμαρτίες μας. Άμα δεν το κάνουμε, εγκληματούμε εναντίον του εαυτού μας. Και μετά, προχωράμε κατά μίμηση του Κυρίου, που έκανε όλο το καλό. Και κατά μίμηση της αγίας Ταβιθά, για την οποία μας μίλησε σήμερα ο απόστολος. Και κάνουμε όσο μπορούμε περισσότερα καλά έργα. Για να

γεμίσει γλύκα η ζωή μας και ο κόσμος του περιβάλλοντός μας.

Τι χαρά σκορπάει ένας άνθρωπος με την γαλήνη και την ειρήνη τού Χριστού στις επικοινωνίες και στις συναναστροφές του. Τι χαρά είναι για όλους, όταν υπάρχει άνθρωπος, που έχει την διάθεση να προσφέρει. Και υλικά, μα προπαντός να προσφέρει αγάπη άδολη και λόγο συμβουλής και παρηγορίας.

Γι' αυτό, ας παρακαλέσουμε τον Χριστό να μας δώσει ο ίδιος, όπως έδωσε στον παράλυτο της Ιερουσαλήμ και στον παράλυτο της Τύρου, τον Αινέα, λίγη γεύση της γλύκας της ζωής κοντά Του, για να πάρουμε μπρος και να αρχίσουμε να κάνουμε όσο καλύτερα έργα μπορούμε.

Μα γεννηθήκαμε χριστιανοί, ζούμε σ' ένα κόσμο που φαίνεται χριστιανικός. Τώρα θα ξεκινήσουμε να κάνουμε το καλό; Αλλοίμονό μας άμα είναι τώρα να ξεκινήσουμε και αν ακόμη δεν έχουμε κάνει τίποτε. Απλά, τώρα να σφίξουμε πιο πολύ τα χέρια μας, τα δόντια μας και την καρδιά μας και να πούμε: «Τελείωσαν τα ψέματα. Πρέπει να κάνουμε κάτι το ηρωικότερο για την αιώνια ζωή και για τη ζωή κοντά στον Χριστό». Αμήν.-